

ע"פ 6032/16 - רמי רחמים לוי,שלמה בן דוד בוארון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 6032/16

ע"פ 6865/16

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג

המערער בע"פ 6032/16: רמי רחמים לוי

המערער בע"פ 6865/16: שלמה בן דוד בוארון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 20.07.2016 בת"פ 10418-11-15 שניתן על ידי
כבוד השופט כ' סעב

בשם המערער בע"פ 6032/16: עו"ד מירון רוזנטל

בשם המערער בע"פ 6865/16: עו"ד אלי בן דוד

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

עמוד 1

השופט נ' הנדל:

1. לפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל שנגזר על המערערים - 42 חודש על המערער בע"פ 6865/16 (להלן: מערער 1) ו-24 חודש על המערער בע"פ 6032/16 (להלן: מערער 2). בית המשפט המחוזי בחיפה (ת"פ 10418-11-15, כבוד השופט כ' סעב) הרשיע את שני המערערים ונאשם נוסף (להלן: נאשם 3), על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון שלא התייחס לעניין העונש, בביצוע מספר עבירות בשני אישומים נפרדים.

על פי האישום הראשון, המערערים, שהכירו האחד את השני טרם ביצוע העבירה, קשרו קשר עם אדם נוסף לפרוץ לביתו של המתלונן. בסמוך לשעה 11:45 פתח מערער 1 את דלת הכניסה של בית המתלונן כדי לבצע בו גניבה, בדק כי בעלי הבית לא נמצאים במקום והודיע על כך למערער 2 ולאחר. האחר נכנס לבית המתלונן בעוד מערער 2 תצפת על הבית ועל הרחוב, ושוחח בטלפון עם האחר במטרה להכווין לרכוש אותו יש לגנוב. האחר גנב מהבית מחשב, טאבלט, שני מכשירי טלפון סלולרי ותכשיטים. בהמשך, מערער 2 תיאר עם אדם נוסף את מכירת הטאבלט תמורת 550 ש"ח.

על פי האישום השני, שהתרחש באותו היום שבו ארע האישום הראשון, המתלוננת משכה סכום של 26,000 ש"ח מסניף בנק הדואר. המערערים ידעו על כך וסיכמו כי מערער 1 ונאשם 3 ישדדו את המתלוננת, בסיועו של מערער 2. המתלוננת עשתה דרכה מבנק הדואר לביתה באוטובוס. סוכם כי מערער 2 יעלה על האוטובוס שעליו נסעה המתלוננת, יאתרה ויעדכן את מערער 1 ונאשם 3, שעקבו באמצעות קטנוע אחר האוטובוס האמור. כל זאת, במטרה לאפשר את ביצוע השוד. המתלוננת ירדה מהאוטובוס, והקטנוע עצר לידה. מערער 1 נותר על הקטנוע, ונאשם 3 ירד ממנו ורץ אל עבר המתלוננת, משך בכוח את תיקה ובתוכו הכסף, ותלש את השרשרת שענדה על צווארה. בעוד המתלוננת שרועה על הרצפה, עלה נאשם 3 בחזרה על הקטנוע. סמוך לאחר מכן נעצרו מערער 1 ונאשם 3 על ידי שוטרים. כתוצאה מהעבירה נפצעה המתלוננת בברכיה ונחבלה בעצם האגן.

על נאשם 3 נגזר עונש מאסר בפועל לתקופה של 30 חודש. כן נגזרו על המערערים ועל נאשם 3 מאסרים מותנים. כלל המעורבים אף חויבו לפצות את המתלוננים: מערער 1 חויב לפצות את המתלונן באישום הראשון בתשלום של 5,000 ש"ח ואת המתלוננת באישום השני בתשלום של 4,000 ש"ח. מערער 2 חויב לפצות את המתלונן בתשלום של 5,000 ש"ח ואת המתלוננת בתשלום של 2,000 ש"ח. נאשם 3 חויב לפצות את המתלוננת בסכום של 4,000 ש"ח. כן חולט הקטנוע של מערער 1.

סיגורו של מערער 1 הסתייג מכך שעל מרשו נגזר העונש החמור מבין שלושת המעורבים, הדגיש את חלקו המצומצם של מרשו באישומים, ואף ביקש לאפשר לו להשתקם. אחרון ציין כי מערער 1 לקח אחריות על מעשיו. סיגורו של מערער 2 שם דגש על כך שמרשו הורשע בעבירת סיוע ביחס לאישום השני, וכן הפנה זרקור להליך השיקומי בו החל. באת כוח המדינה טענה כי העונש הולם ואין מקום להתערב בו.

2. צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי יש להחמיר בעבירות שביצעו המערערים. בתיקים מעין אלו פני הנפגעים אמנם משתנים, אך הסיפור נותר דומה. לאמור, אדם מחליט כי יתעלם מזכות היסוד של קניין הזולת, מתוך רדיפת בצע.

בהתאם, הוא נכנס לביתו של האחר או מפעיל כוח נגדו ברחוב. הנזק אינו רק בפגיעה ברכוש, אלא בתחושת הביטחון של אזרחים תמימים, שכל חטאם שהם בעלי רכוש. הפגיעה אינה רק בכסף, אלא בעוגמת הנפש והפחדים הנמשכים של הנפגע עקב המעשה. מטבען של צלקות מעין אלו שהן נמשכות. לכך יש להוסיף כי מדובר בשני אירועים נפרדים שבהם היו מעורבים המערערים.

באשר לטענת ההשוואה בין עונשי המאסר שהושתו על המערערים - ניכר כי בית המשפט נתן דעתו למכלול השיקולים ונימק כראוי את מסקנתו. המדרג שנוצר בין העונשים אינו מגלה טעות משפטית. אכן, חלקם של המערערים באישום הראשון איננו זהה. מערער 1 פתח את דלת הדירה ובדק כי הבית ריק, ואילו מערער 2 תצפת, הוביל את האחר לרכוש הגנוב וטיפל במכירתו. מנגד - וזהו העיקר לעניין ההשוואה - מערער 1, יחד עם נאשם 3, שיתפו פעולה במעקב אחרי המתלוננת באישום השני והם שניהם נושאים באחריות להפעלת הכוח נגדה, תוך גרימת תוצאות ממשיות. על פי העובדות, מערער 2 לא נטל חלק במרכיב זה של סיפור המעשה, ולראיה - הוא הואשם בסיוע לשוד ביחס לאישום השני. על כן, נראה כי המערערים קיבלו עונש על פי חלקם: חלקו של מערער 1 בביצוע העבירות גדול יותר, בהשוואה למערער 2, ובהתאמה עונש מאסרו ארוך יותר. עולה כי ראוי שעונשו של נאשם 3, שאינו מושא הערעור, יהיה חמור יותר מעונשו של מערער 2, אך לא בדרגת חומרה של עונשו של מערער 1. כך בשל אי-השתתפותו באישום הראשון, מצד אחד, ותפקידו בהפעלת הכוח נגד המתלוננת באישום השני, מהצד האחר. למסקנה - לא נפגע עקרון אחדות הענישה ביחס למערערים. נאשם נאשם - עונשו לפי עניינו.

אשר למבחן העושה, למערער 1 ארבע הרשעות קודמות, לרבות ביצוע עבירות בנשק בשנת 2009, בגין נידון לארבע שנות מאסר. ב-2006 ביצע עבירות שונות לרבות עבירות של התפרצות למגורים, גניבה, בריחה ממשמורת חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין עבירות אלה נידון לעונש מאסר בפועל של 10 חודשים. למערער 2 חמש הרשעות קודמות. בשנת 2007 ביצע עבירות של התפרצות למגורים, גניבה ותקיפת שוטר ונידון למאסר בפועל של 18 חודשים. כן נידון בעבר הרחוק לעונש מאסר בפועל של 21 חודשים. הנתונים הללו רלוונטיים לגזירת הדין שכן עברם הפלילי של המערערים מהווה אף הוא שיקול מסוים שמצדיק את התוצאה אליה הגיע בית המשפט המחוזי.

אחרון נציין כי מערער 1 נמנע מלהזמין תסקיר. זאת, לדבריו, מכיוון שהוא אינו סומך על שירות המבחן. תחת זאת, הוגש תסקיר פרטי. מאחר ובית משפט קמא, ואף הצדדים בטיעוניהם, לא נדרשו לטענה בדבר פרקטיקה זו של הגשת תסקיר פרטי, מקבלים אנו את עמדת המדינה כי בכל מקרה, בנסיבות העניין, אין לתת משקל לתסקיר מעין זה. לא בכדי הדין מכיר באפשרות של הגשת תסקיר על ידי גורם ניטרלי ומוסמך - הוא שירות המבחן. שיקוליו של שירות המבחן נוטים להיות מקצועיים, אובייקטיביים ואחידים. אף לגופו של התסקיר הפרטי - לא התרשמנו מתוכנו, שלא נתן ביטוי מספק למכלול השיקולים בעניינו של מערער 1.

3. סיכומי דבר, גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק. הוא מתייחס למלוא הנסיבות - לקולא ולחומרא, ובמסגרתו נגזרו עונשי מאסר אשר עונים על דרישת עקרון ההלימה. בענייננו נוצר הצורך להרתיע את הנאשמים בפועל ונאשמים אחרים בכוח מביצוע מעשים מסוג זה, שלהם השפעה ממשית על הציבור.

4. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ט בתמוז התשע"ז (23.7.2017).

עמוד 3

שופט

שופט

שופט
